

قواعد نگارش و ویرایش

عالیجناب

GARLAND F. BYERS, JR., J.D., D.D.

اسقف امت‌ها، به مأموریت رسولی

نوشته‌های کاتب ملکوت از قواعدی پیروی می‌کنند که در زیر آمده است. این قواعد در اینجا بیان می‌شوند تا هر خواننده بداند کتاب مقدس و دیگر مراجع چگونه نقل می‌شوند، چرا به منابعی معین استناد می‌شود، و نشانه‌ها و صورت‌هایی که در این صفحات به کار می‌روند چه معنایی دارند.

کتاب مقدس

کتاب مقدس هرگز تغییر داده نمی‌شود. کتاب مقدس کلمه به کلمه نقل می‌شود، دقیقاً همان گونه که در ویراست مورد استناد چاپ شده است، و هرگز، در هیچ شرایطی و به هیچ دلیلی، تغییر داده نمی‌شود. هیچ کلمه، حرف یا نشانه‌ای از نشانه‌های نقطه‌گذاری افزوده، حذف یا دگرگون نمی‌شود، و هیچ نشانه‌ای از تأکید یا حروف‌نگاری در درون آن گذاشته نمی‌شود. هر جا که متن چاپی به نظر برسد خطایی دستوری، املائی یا چاپی دارد، دقیقاً همان گونه که هست باقی می‌ماند. کتاب مقدس مقدس است و به بهانه اصلاح آن هیچ دستی در آن برده نمی‌شود. هر جا که اسقف بخواهد درباره بخشی از آن توضیحی بدهد، این کار را با کلمات خود و بیرون از نقل قول انجام می‌دهد.

کتاب مقدس‌هایی که به کار می‌روند. در زبان انگلیسی، کتاب مقدس از ترجمه شاه جیمز (متن معیار ۱۷۶۹، همراه با آپوکریفا) نقل می‌شود. در هر زبان دیگر، کتاب مقدس از ویراستی شناخته‌شده و منتشرشده از کتاب مقدس به زبانی که خواننده با آن می‌خواند نقل می‌شود؛ و هرگز از انگلیسی از نو ترجمه نمی‌شود. هر جا که ممکن بوده، تمام تلاش به کار رفته است تا نقل‌ها از ویراست رسمی یک انجمن کتاب مقدس شناخته‌شده باشد. در همه جا از ویراست‌هایی استفاده شده که در مالکیت عمومی است، در درجه نخست برای پرهیز از مسائل حق نشر و از انتظار برای اجازه استفاده از ویراستی که حق نشر دارد. با این حال، در مواردی که احتیاط و ضرورت ایجاب می‌کرد، از انجمن کتاب مقدس مسئول آن زبان اجازه خواسته شده است.

ویراست‌هایی که هنوز حق نشر دارند با اجازه ناشرانشان به کار می‌روند، خواه این اجازه مستقیماً داده شده باشد، خواه از راه مجوز منتشر شده ناشر، یا، هر جا که قانون اجازه دهد، به عنوان استفاده منصفانه.

نام ویراست ذکر می‌شود. در هر نقل از کتاب مقدس نام ویراستی که از آن نقل شده ذکر می‌شود، برای نمونه «(KJV)» در انگلیسی، «(Luther 1912)» در آلمانی یا «(ترجمه قدیم)» در فارسی.

شماره‌گذاری آیات. برخی از کتاب مقدس‌ها بعضی آیات را به گونه‌ای دیگر شماره‌گذاری می‌کنند، به‌ویژه در مزامیر. هر زبان مطابق شماره‌گذاری کتاب مقدس خود ارجاع می‌دهد، به طوری که ممکن است یک ارجاع اندکی با ارجاع انگلیسی به همان بخش تفاوت داشته باشد.

سخنان مسیح. سخنان مسیح، همراه با نشانه‌های نقل قولشان، به رنگ سرخ چاپ می‌شوند، آن گونه که اسقف آن‌ها را تعیین می‌کند. در چند بخش محل اختلاف است که گوینده مسیح است یا انجیل‌نگار، مانند یوحنا ۱۶:۳؛ این بخش‌ها به رنگ سیاه باقی می‌مانند.

کتاب‌هایی با قانون متفاوت. همه کلیساها کتاب‌های یکسانی را به عنوان کتاب مقدس نمی‌پذیرند. کتابی که برخی کلیساها آن را می‌پذیرند و برخی نه، مانند کتاب‌های آپوکریفا یا کتاب‌های قانون کلیسای ارتدکس تواحدهی اتیوپی، ممکن است مورد استناد قرار گیرد، و استناد به آن هیچ حکمی درباره جایگاه قانونی آن در بر ندارد.

ترتیب مرجعیت

منابع بر پایه ترتیب مرجعیت زیر، از بالاترین تا پایین‌ترین، سنجیده می‌شوند. هر نویسنده یا نوشته در بالاترین مقوله‌ای جای می‌گیرد که شایسته آن است؛ هر اعتقادنامه همراه با شورایی جای می‌گیرد که آن را پذیرفته است، جز این که اعتقادنامه رسولان در مقوله نهم و اعتقادنامه آتاناسیوسی در مقوله یازدهم جای می‌گیرد.

1. سخنان مسیح، هر جا که در کتاب مقدس ثبت شده باشد.
2. نوشته‌های رسولی: متی؛ یوحنا؛ اول، دوم و سوم یوحنا؛ مکاشفه؛ سیزده رساله پولس؛ و اول و دوم پطرس.
3. دیگر نوشته‌های عهد جدید: مرقس، لوقا، اعمال رسولان، عبرانیان، یعقوب و یهودا.
4. عهد عتیق، همراه با آپوکریفا، چنان که در ترجمه شاه جیمز سال ۱۶۱۱ چاپ شده است.
5. پدران رسولی، از نسلی که پس از رسولان آمد (حدود ۹۵-۱۵۰ میلادی).
6. پدران پیش از نیکیه، پیش از شورای نیکیه (سال ۳۲۵ میلادی).
7. پدران نیکیه و پس از نیکیه، همراه با پدران صحرا.
8. هفت شورای جهانی، که هم شرق و هم غرب آن‌ها را پذیرفته‌اند، همراه با اعتقادنامه‌ها و تعریف‌هایی که هریک پذیرفت.
9. شوراها بعدی، که هم شرق و هم غرب آن‌ها را نپذیرفته‌اند.

10. قدیسان: نوشته‌های هر شخصی که کلیسا، در شرق یا در غرب، او را قدیس شناخته است و در مقوله‌ای بالاتر جای نگرفته است.

11. اعتراف‌نامه‌ها، کتاب‌های تعلیم دینی، و اسناد پاپی و پاتریارکی.

12. متون نیایشی (لیتورژیک)، مانند آیین‌های نیایش کهن و کتاب دعای عمومی.

13. نویسندگان تاریخی مسیحی که در شمار قدیسان اعلام نشده‌اند.

14. منابع کهن غیرقانونی و غیرمسیحی، مانند نوشته‌های منسوب (سودوپگرافا)، طومارهای دریای مرده، یوسفوس و مورخان یونانی و رومی.

15. پژوهش‌های علمی جدید.

16. آثار مرجع، مانند واژه‌نامه‌ها و کشف‌الآیات‌ها، که به عنوان ابزار به کار می‌روند و نه به عنوان مرجع‌های صاحب اعتبار.

گزینش منابع

هیچ تأییدی مراد نیست. استناد به یک بخشنامه، یا به هر اثری از نویسنده‌ای از یک فرقه، یا به اثریک کلیسا به جای کلیسای دیگر، هیچ تأییدی از آن فرقه یا کلیسا و هیچ گونه جانبداری را در بر ندارد. بخشی از یک متن تنها به این دلیل برگزیده می‌شود که اسقف همان بخش را، از همان منبع، درباره موضوع مورد بحث به‌ویژه آموزنده دانسته است، و به هیچ دلیل دیگری. قصد او پیش بردن یا بازداشتن هیچ فرقه‌ای، هر چه باشد، نیست.

حقیقت هر جا یافت شود همان جاست. اسقف بر این باور است که حقیقت هر جا که انسان آن را بیابد همان جاست. از این رو ممکن است از منابع غیردینی، و از آثاری که غیرقانونی‌اند یا میان کلیساها همچنان محل اختلاف‌اند، نقل کند. او چنین می‌کند زیرا، به عنوان نویسنده، بخش نقل شده را به‌ویژه آموزنده دانسته و یقین یافته است که آنچه می‌گوید حقیقت است.

نقل قول و ارجاع

نقل قول‌ها عین کلمات‌اند. کلماتی که درون گیومه می‌آیند همواره عین کلمات منبع مورد استناد هستند. هرگز منبعی به گونه‌ای بازگویی نمی‌شود که گویی نقل قول است. هر جا که عبارت دقیق یک منبع قابل تأیید نباشد، از آن نقل نمی‌شود.

نشانه حذف و قلاب. نشانه حذف (...) نشان می‌دهد که نقل قول از میانه جمله‌ای از متن اصلی آغاز یا در میانه آن تمام می‌شود، یا این که کلماتی حذف شده است. کلماتی که درون قلاب در نقل قول می‌آیند همان گونه آورده می‌شوند که در ویراست نقل شده آمده‌اند. هرگز چیزی در نقل قولی از کتاب مقدس افزوده نمی‌شود.

یادداشت‌های پایانی متن کامل را می‌آورند. هر مرجعی که در یک نوشته به آن استناد شده، در یادداشت‌های پایانی آن به‌طور کامل و با عین کلمات منبع آورده می‌شود، تا خواننده بتواند خود مرجع را بخواند و نه فقط ارجاعی به آن را.

ارجاع‌ها. جز در جایی که انحرافی صریحاً ذکر شده باشد، ارجاع‌ها و قالب‌بندی از *Chicago Manual of Style* (راهنمای سبک شیکاگو) پیروی می‌کنند، روشی که عموماً برای نوشته‌های الهیاتی و تاریخی از نوعی که در اینجا منتشر می‌شود پذیرفته شده است. نوشته‌های کاتب ملکوت عامدانه، و به دلایل زیر، در این موارد از آن فاصله می‌گیرند:

1. ضمیرهایی که به خدا بازمی‌گردند با حرف بزرگ نوشته می‌شوند (در انگلیسی He، Him، His)، همراه با کلماتی که از آن اوست، مانند «His right hand» (دست راست او). راهنمای شیکاگو عموماً آن‌ها را با حرف کوچک می‌نویسد. در اینجا از سر احترام با حرف بزرگ نوشته می‌شوند. این قاعده درباره صفحاتی است که به زبان‌های دارای حروف بزرگ نوشته شده‌اند.
2. نقل قول‌های ناقص نشانه حذف خود را نگه می‌دارند. راهنمای شیکاگو عموماً نشانه حذف را در آغاز یا پایان نقل قول حذف می‌کند. در اینجا این نشانه نگه داشته می‌شود تا خواننده همواره بداند چه وقت یک نقل قول، و بیش از همه نقل قولی از کتاب مقدس، تمام جمله را نمی‌آورد.
3. یادداشت‌های پایانی متن کامل هر مرجع مورد استناد را می‌آورند، و نه فقط ارجاع را. این کار برای آن است که خواننده بتواند خود مرجع را بخواند.
4. سخنان مسیح به رنگ سرخ چاپ می‌شوند، همراه با نشانه‌های نقل قولشان، به پیروی از رسم دیرینه کتاب مقدس‌های سرخ‌حرف، تا سخنان خداوند متمایز باشد.
5. کلمه «خداوند» هنگامی که به عیسی بازمی‌گردد با حروف بزرگ کوچک شده نوشته می‌شود در نثر خود اسقف، اما هرگز در درون کتاب مقدس، از سر احترام. این قاعده درباره صفحاتی است که به زبان‌های دارای حروف بزرگ نوشته شده‌اند.

پدران کلیسا در زبان‌های دیگر. هر جا که یکی از پدران کلیسا از ویراستی انگلیسی نقل شود، نقل قول در صفحه‌ای به زبان دیگر از همان ویراست انگلیسی ترجمه می‌شود و این نکته ذکر می‌شود، برای نمونه «(ترجمه از متن انگلیسی 1 ANF)».

زبان و سبک

حروف بزرگ از سر احترام. ضمیرهایی که به خدا بازمی‌گردند با حرف بزرگ نوشته می‌شوند (در انگلیسی He، Him، His)، و همچنین کلماتی که به همان معنا از آن اوست، چنان که گفته می‌شود مسیح به دست راست او نشسته است. این قاعده درباره صفحاتی است که به زبان‌های دارای حروف بزرگ نوشته شده‌اند.

خداوند با حروف بزرگ کوچک شده. در نثر خود اسقف، کلمه «خداوند»، هنگامی که به عیسی مسیح بازمی‌گردد، در هر زبانی که با حروف بزرگ نوشته می‌شود، با حروف بزرگ کوچک شده نوشته می‌شود. این کار هرگز در درون کتاب مقدس انجام نمی‌شود.

دیگر حروف بزرگ. کلمات «ملکوت» (ملکوت خدا و ملکوت آسمان)، «کاتب ملکوت»، «کتاب مقدس»، «کلیسا» (به معنای تمامی بدن مسیح) و «روح القدس» با حرف بزرگ نوشته می‌شوند. این قاعده درباره صفحاتی است که به زبان‌های

دارای حروف بزرگ نوشته شده‌اند.

املا و نقطه‌گذاری. صفحات انگلیسی از املای آمریکایی پیروی می‌کنند. در فهرستی که اجزای آن با نقطه‌ویرگول از هم جدا شده‌اند، جزء آخر با «؛ و» آغاز می‌شود.

عنوان‌ها. عنوان‌ها به عنوان شیوه‌های خطاب آورده می‌شوند و نه به عنوان ادعای مقام، و با فروتنی به کار می‌روند.

نام‌ها. قدیسان، پاپ‌ها، پاتریارک‌ها و دیگر اسقفان به صورتی نامیده می‌شوند که در کلیسای خودشان سنتی است یا در زبان خواننده مرسوم است. صورتی که برگزیده می‌شود هیچ ترجیحی میان کلیساها را در بر ندارد.

ترجمه‌ها. صفحاتی که به زبان‌هایی جز انگلیسی هستند با کمک هوش مصنوعی ترجمه می‌شوند، و متن انگلیسی متن معتبر است. نگاه کنید به [یادداشتی درباره ترجمه‌ها و درباره اقتدار](#).

وبسایت

تصاویر. تنها تصاویری نمایش داده می‌شوند که در مالکیت عمومی هستند یا برای چنین استفاده‌ای مجوز آزاد دارند، و هریک زیرنویس و ذکر منبع دارد.

شماره‌گذاری، تاریخ‌ها و بازنگری‌ها. نوشته‌ها شماره و تاریخ دارند. صفحات ثابت ممکن است در جای خود بازنگری شوند، و صفحه بازنگری شده ممکن است تاریخ آخرین بازنگری خود را نشان دهد، تا خواننده بداند کدام نسخه را می‌خواند.

اصلاحات. از خوانندگانی که خطایی می‌یابند، و بیش از همه خطایی در نقل قولی از کتاب مقدس، خواهش می‌شود به نشانی‌ای که در صفحه اصلی آمده است بنویسند. خطاها اصلاح می‌شوند.

کوتاه نوشت‌ها

KJV	ترجمه شاه جیمز (متن معیار ۱۷۶۹)
ANF	<i>Ante-Nicene Fathers</i> (پدران پیش از نیقیه)، به ویراستاری الکساندر رابرتس و جیمز دانلدسون، و به دنبال آن شماره جلد
NPNF2	<i>Nicene and Post-Nicene Fathers</i> (پدران نیقیه و پس از نیقیه)، سری دوم، به ویراستاری فیلیپ شاف و هنری ویس، و به دنبال آن شماره جلد
Easton	برتون اسکات ایستون، <i>The Apostolic Tradition of Hippolytus</i> (سنت رسولی هیپولیتوس)، ۱۹۳۴
میلادی	<i>Anno Domini</i> ، در سال خداوند ما
حدود	<i>circa</i> ، تقریباً

